

По раздел III –

Условия и ред за заемането на академична длъжност „доцент“, Чл. 78 (1)

РЕЗЮМЕТА НА ТРУДОВЕТЕ, СЛЕД ЗАЩИТА НА ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЯ (ЕЛЕКТРОНЕН, ХАРТИЕН НОСИТЕЛ)

(Номериране по Таблица 2)

3. В. *Хабилитационен труд – монография:*

Пенев, Пл. Детето и детското. Еволюцията на Аз-а – дете в българската поезия. Между литературата за деца и другата литература (50-те – 90-те години на ХХ век). Издателство „Лени – Ан“, 2023, ISBN 978-619-7616-41-5

РЕЗЮМЕ:

През положеното обширно поле на българската литературна традиция и контурите с някои съществени щрихи от общеевропейската хуманитаристка с техните базисни високи художествено-творчески, идейни и етични хоризонти се полагат авторите от новата българска поезия за деца, от втората половина на ХХ век до днес, създавайки по този път и нови, значими контексти. През конкретните книги, стихове, общи поетологични силуети, с които идват, се проследяват вътрешните измерения на природите им, с очертаването така на галерия от важни имена, както и едновременно са набелязани пресичанията със значителни творчески присъствия от другата лирика, за да отбележат контурите на близост, синхронии между двете литератури, също и – в същността си – взаимопроникването на природите в тези две литератури, поради което и тяхното особено, двуединно съ-съществуване – обособено в себе си и дуалистично, поливалентно състояващо се. Очертани са идейните територии, в които се разполагат другата и детска поезия, техните съотнасяния към обществено-политическото поле и към човека, като средищен, идейно-етично и идеологично, смислопораждащ символ. И от тук са осветени генеалогии, също процесуално езиково-изказните им прояви. Като в обширното, богато поле в литературния/лирически развой са изговорени макар и не малък, но само дял от всички открояващи се имена, почерци, поколения, за да бъдат осмислени през тях обективните тенденции, закономерности в това развитие.

4. Г. *Публикувана монография, която не е представена като основен хабилитационен труд:*

Пенев, Пл. Критическа хроника. Животът на идеите. Издателство „Лени – Ан“, 2014, (342 с.), ISBN 978-619-7058-19-2

Пенев, Пл. Критическа хроника. Животът на идеите. (Сборник). Електронно издание „Литературен клуб“, www.litclub.bg, 2012, ISSN 1313-4124, 258 с., електронна публикация 20 .III. 2012

РЕЗЮМЕ:

С ракурсите и стилистиката на елементите от оперативната критика и едновременно, заложені същностно, аналитично-научните щрихи и разрези, портретиращи важни имена от най-новата ни литературна история, допиращи се и в настоящето, се осъществява панорамна картина на важни закономерности от най-новата ни литературна история, едновременно със защитени идеи, които произлизат органично от автентичните творчески светове на изговаряните имена. Стъпва се върху широкото фактологично и екзистенциално поле на обширен и разнороден кръг от автори в поредността на: Е. Канети, Хр. Трендафилов и М. Ангелова, с общия проблем на търсенията от 90-те, Ив. Цанев, Д. Дебелянов, Борис Христов, П. Дубарова, Ст. Гечев, Г. Мицков, А. Геров, Ив. Методиев, Г. Рупчев, Ек. Йосифова, Вес. Тачев, съпътствани и с изведени на преден план някои важни страни от литературата за деца от последните четири-пет десетилетия. Като всички те докосват пулса на времето, неговите достойни и открояващи се пробивни начала. Което е и едновременно проследено битие на допълване, вписване в „класическото“ и традицията, принципите определящи това пресичане и процеси на дифузия, навлизане в природата на пораждане и състояване, философията на литературната/лирическа същност, ставаща от битие и феномен в такава традиция.

Пенев, Пл. Записки. Начало. Литературно-исторически етюди. Издателство „Лени – Ан“, 2016, (337 с.), ISBN 978-619-7058-39-0

РЕЗЮМЕ:

През осветяване на съществени аспекти от творческите пътища на по-известни и не толкова имена, съставляващи пъстрата картина и многообразна летопис в съвременния литературен живот от българската културна действителност като П. Алипиев, Ив. Цанев, Л. Левчев, Хр. Трендафилов, Ант. Алипиева, Семо Русев, Вл. Попов и други – се навлиза както в техните човешки и творчески същности, така и се дава реалистична представа за същинските съдържателни страни на общия литературен контекст, с който остава епохата на която сме съвременници и имената се вписват активно, пълноценно, хроникаращи я. Личното им развитие е възприето в двуединство с обективните художествени и екзистенциални страни на българското културно битие от последните три-четири десетилетия на ХХ-ти и от началото на ХХІ век. Езикът им е еднородно разбран и като еманация на духа в обкръжаващата ни съвременност, литературното/поетическо е защитено на текстологично, стихово ниво и като първоначала, проследени пораждания на техните автентични природи, така и като събирателна, екстракт дълбинно изразяващ/обясняващ най-същностните характеристики на действителността ни и импулсите, върху които тя се поражда и състоява. Търсени са общи литературно-исторически и идейно-философски пресичания между феномените живот и словесно изкуство, в тяхната процесуалност. И през изговарянето на приносите в общия авторски свод, с проследените през тях обективно протичащи закономерности в дълбочина, те са съпътстващо утвърждавани, въвеждани в литературната традиция, като се търси човешкото им и творческо достойнство, с етични и естетически измерения.

5. Г. Публикувана книга на базата на защитен дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен „доктор“:

Пенев, Пл. Два тома за Иван Цанев. Том I. Издателство „Лени – Ан“, 2014, (509 с.), ISBN 978-619-7058-34-5

Пенев, Пл. Два тома за Иван Цанев. Том II. Издателство „Лени – Ан“, (408 с.), ISBN 978-619-7058-35-2

РЕЗЮМЕ:

Върху основа на водещата тема в двутомната монография – творческото развитие на Иван Цанев, поетически свят, художествен език, цялостното му осмисляне през книги, стихотворения, стихотворните им редакции, са очертани и изведени проблемите за предходници и последователи, поетически поколения от 50-60-те, 70-80-те и 90-те, като е проследено общото тяхно развитие, отгласване спрямо догмите на соцреалистичната естетика, съпроводено от възобновяване и разгръщане на мощна, самостоятелна изказност, състояла се и породена от преобживяната, интимизирана, възстановена човешка същност и вътрешен свят, станал водещ за поетическите поколения, за техните природи, организиращи ги идеи и естетика. И покрай централният за изследването литературно-исторически силует на Иван Цанев с поетическите и контекстуални обкръжения от десетилетията, се доказва и достига на теренно, текстологично ниво (с книги, очерци, общностни кръгове) до щрихиране на водещите приноси. А именно с изпълването и взривяването ѝ от вътре на соцреалистичната идеологизирана догма, успешно е възстановен автентичният художествен свят на традицията, триизмерно и надтриизмерно проектиран, въплътен през лирическите търсения и тенденции на авторите. Който континуитетно градивно се съотнася както към модерния български канон от първите две-три десетилетия на XX век, обновил и възстановил го, така и към световните пробиви в общата модерност, съизмерим и синхронен, а и станал неделима част от нея в цялост.